

Veerviering van zondag 27 november 2016

De oceaan weigert geen enkele rivier

reservoir van oerkracht maar ook van tederheid

Wij hebben een pelgrimstocht ondernomen op zoek naar de ware aard of het wezen van water en de huidige waterproblematiek. Iedere gedachte tijdens deze zoektocht werd zorgvuldig getoetst aan ons hart en wat door de zeef van het hart viel werd omgezet in een woord of zin op papier of in een lied. Maar dat is niet voldoende.

Wij hebben geleerd dat wij slechts een positieve bijdrage kunnen leveren aan de Waterwereld, aan Moeder Aarde, als wij bereid zijn anders te denken en te voelen om daarna anders om te gaan met de Schepping.

Welkom op onze tocht. Op deze eerste zondag van de advent: op weg naar Kerstmis –
We nemen ook de vrienden mee die er vandaag niet kunnen bijzijn.....

Lied: Welke God wordt hier aanbeden n° 9

Strofe 1 + 2

Duiding:

Het thema van onze viering staat in het teken van water en is ontleend aan een indianenlied “The ocean refuses no river” en het lied gaat verder als volgt: “een open hart weigert niets van mijzelf, weigert niets van U... Ik ben één met al wat is, één met alles. Al dat is, is één met mij, één met alles.”

Wat een mooie gedachte is dit. De zee accepteert ook ons vuil rioolwater en zuivert het bovendien. In deze geest willen wij vandaag proberen deze viering te laten verlopen. In ieder geval willen wij het thema vooral plaatsen binnen onze zorg voor het gemeenschappelijk huis, onze Aarde, die meer is dan de fysieke gestalte van onze prachtige blauwe planeet. De blauwe kleur dankt de Aarde aan het water.

De zorg voor het water is zo ontzettend belangrijk geworden dat dit in de nabije toekomst wel eens het grootste zorgenkind voor de mensheid zou kunnen worden.

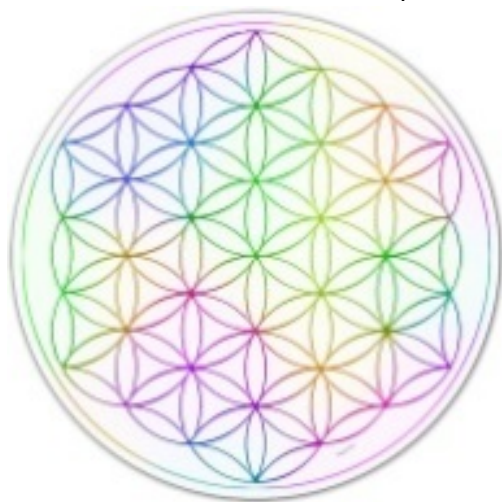
Water is immers leven, de levensdrager bij uitstek, het bloed van de Aarde, het is pure ontvankelijkheid en schoonheid. Wij kunnen niet zonder water, wij houden het slechts enkele dagen uit zonder drinken. Maar water is zoveel meer dan een dorstlessen: het is een veelzijdige, wonderbaarlijke, raadselachtige en onbegrepen stof. Het is tegelijkertijd een alledaags, doodgewoon product dat in ontelbaar soorten verpakkingen te koop wordt aangeboden of dat zomaar uit de kraan stroomt. Regen en neerslag vullen onze rivieren, meren en zeeën.

Kan het zijn dat veel mensen de Aarde niet meer als hun Moeder beschouwen maar eerder als een vijand, een buit gemaakt bezit?

Immers, als je van iemand houdt, zal je hem of haar toch niet doelbewust pijn doen... Ook hier wil ik een indiaans inzicht citeren. "Wat er met de Aarde gebeurt, gebeurt met de kinderen van de Aarde. Als een man op de grond spuwt, spuwt hij op zichzelf." (opperhoofd Seattle of Sealth, 1854).

Het water op onze Aarde is op vele plaatsen vervuild en schaars, soms kunstmatig gerantsoeneerd, het is een handelswaar. Het is goed om op zoek te gaan naar de oorzaak of bron van deze ontspoorde vorm van menselijk gedrag dat hieraan ten grondslag ligt: van waar komt deze vijandige houding? Persoonlijk denk ik dat het idee van het gescheiden zijn van God en van elkaar aan de basis ligt. Meer en meer is de mens een eilandbewoner geworden, die niet meer beseft of die zelfs ontkent dat alles met alles samenhangt, dat wij onderling met onzichtbare draden met elkaar en dus met God, de Schepper, verbonden zijn, dat wij elkaar nodig hebben.

Die intense verbondenheid impliceert dat elke gedachte, ieder woord, iedere emotie, elke daad een invloed heeft op de hele Schepping: goed of kwaad (ik gebruik liever goed en minder goed). Meer en meer hoor je mensen zeggen: "Dat interesseert mij niet". "Inter essere" er tussen zijn, deelnemen aan... Met ander woorden "ik wil er niet bij zijn, wat jij doet daar wil ik niets mee te maken hebben."

Zo is het mogelijk dat men niet meer weet of wenst te weten waar ons water vandaan komt, waar onze 'eenheidsprinsessenboontjes' vandaan komen, van waar onze kleren, schoenen, tabak, koffie, cacao en mango's komen. Wie heeft voor dit alles gezorgd? Hebben de voortbrengers onder menswaardige

omstandigheden kunnen of mogen werken en een eerlijk loon gekregen?

In heel deze context speelt water een cruciale rol. Zonder water valt alles stil.

Hoe kunnen wij dan aan water terug de rol toebedelen waarvoor het ons geschonken is?

Wij moeten ons terug verbonden voelen met al wat leeft. Ons water verbindt alle continenten. Zou water dan ook de kracht en het vermogen hebben om mensen te verbinden? Aan ieder voor zich om dit te ontdekken....

Het water op onze Aarde wordt mishandeld en misbruikt. Het is vervuild, niet enkel met vervuilende stoffen maar ook door de innerlijke disharmonieën die de mensheid kenmerkt en voortdurend uitzendt.

Eckart Tolle verwoordt het als volgt: "Milieuvervuiling is slechts de uiterlijke spiegeling van innerlijk vervuiling."

Zou hebzucht, jaloezie, egoïsme en negatieve gedachten water ziek kunnen maken?

Ja hoor, want prof. Masaru Emoto heeft ontdekt dat water dit allemaal opslaat. Het water heeft een geheugen. Het weerspiegelt de gedachten en gevoelens van mensen onder de vorm van hetzij prachtige, harmonische ijskristallen, hetzij via lelijke, onsamenhangende ijskristalpatronen en dit naar gelang de graad van positiviteit of noem het gerust liefde van de betrokken personen.

Wat blijkt verder? Het zieke water zegenen of een oprecht uitgesproken gebed of een prachtige melodie, heelt het water, brengt het terug in evenwicht, in harmonie. Het geheim of het geneesmiddel is verrassend eenvoudig: LIEFDE. Liefde en respect voor het water, voor de natuur, voor onszelf zoals we zijn, voor onze medemensen en voor de Schepper.

Kunnen jullie zich dan ook voorstellen dat ruzie maken over deze waterproblematiek de zaak niet vooruit helpt, mogelijk zelfs verergert? Het heeft geen zin om de vervuiler, de

verkwister, de uitbuiters die opzettelijk schaarste creëert, te veroordelen, maar het is zinvoller om hun daden af te keuren en zelf het goede voorbeeld te geven. Want “wie zonder zonde is werpe de eerste steen.” We mogen dus oprecht verontwaardigd zijn maar niet het kwade met kwaad bestrijden.

Wij beseffen dat dit een levenslange oefening is. We vereenzelvigen immers al te gemakkelijk de dader met zijn daden. Zo wordt ons thema verduidelijkt: de oceaan weigert geen enkele rivier. De zee accepteert zonder morren al ons vuil water en zuivert het nog bovendien! Als dat geen daad van onvoorwaardelijke liefde is. Als water dat kan zouden wij dat dan ook niet kunnen? Een klein riviertje kan in bepaalde mate het ontvangen vervuild water zuiveren. Het kleine riviertje en wij hebben immers onze beperkingen.

Willen wij dan dat riviertje voor onszelf en voor elkaar zijn?

Als water geheeld is kan het bijdragen aan onze genezing. Het neemt onbruikbare, zelfs schadelijke stoffen en energieën met zich mee. Het water reinigt ons lichaam, het voedt ons met een weldadige energie.

Geen wonder dat dauwtrappen zo gezond is en ons een energieboost geeft via het maagdelijke, sprankelende en frisse water van de dauwdruppels.

Maar water geeft niet alleen, het neemt ook. Tsunami's, overstromingen, woeste stormen, het vergaan van vissersboten en vaartuigen met bootvluchtelingen, gepaard gaande met immens veel leed en verdriet...

Gods' wegen blijven ondoordringbaar en mogelijk herbergt water het antwoord op deze tragedies of toch niet?

Job, 28,12-14: “De wijsheid, waar is zij te vinden, waar is nu de woonplaats van het verstand? De oervloed zal zeggen: “Niet in mij is zij”. De zee zal zeggen: niet in mij.

Water, oceanen, een reservoir van oerkracht maar ook van tederheid. En tederheid is misschien wel een huwelijk tussen liefde en wijsheid? Laat ons daarom teder zijn voor het water en de Schepping en terug één worden met Al, zoals het indianenlied ons leerde.

**Al dat is, is één met mij en
al dat is, is één met alles.**

Lied: Welke God wordt hier aanbeden n° 9 Strofe 3 + 4

Inleiding op het evangelie van de Samaritaanse vrouw aan de bron (Jaak)

Zoals de oceaan geen enkele rivier weigert zo staat Jezus open voor ieder die toevallig op zijn weg komt.

Evangelie: Johannes 4, 1-15

A. Jezus en een Samaritaanse vrouw.

Jezus was te weten gekomen dat de farizeeën gehoord hadden dat Hij meer leerlingen trok en doopte dan Johannes. Eigenlijk doopte Jezus niet zelf, maar zijn leerlingen. Daarom verliet Hij Judea en vertrok Hij weer naar Galilea.

Hiervoor moest Hij door Samaria. Zo kwam Hij bij de Samaritaanse stad Sichar, die in de buurt ligt van het stuk grond dat Jakob aan zijn zoon Jozef had gegeven, en waar zich de Jakobsbron bevindt.

Jezus, die afgemat was van de tocht, was bij de bron gaan zitten.

Het was ongeveer het zesde uur.

Een Samaritaanse vrouw kwam water putten.

Jezus sprak haar aan:

B. 'Geef Mij wat te drinken.'

A. Zijn leerlingen waren eten gaan kopen in de stad. De Samaritaanse vrouw antwoordde:

C. 'Hoe kunt U als Jood te drinken vragen aan mij, een Samaritaanse?'

A. Joden willen namelijk met Samaritanen niets te maken hebben. Jezus hernam:

B. 'Als u de gave van God kende, als u wist wie het is die tegen u zegt: geef Mij te drinken, dan had u Hem erom gevraagd en Hij had u levend water gegeven.'

C. 'Maar heer, U hebt niet eens een emmer en het is een diepe put. Waar wilt U dat levende water dan vandaan halen? Of bent u soms groter dan onze vader Jakob, die ons de put heeft nagelaten en er zelf uit gedronken heeft, evenals zijn kinderen en zijn kudde?'

A. Jezus antwoordde:

B. 'Iedereen die drinkt van dit water, krijgt weer dorst, maar wie drinkt van het water dat Ik hem zal geven, krijgt in eeuwigheid geen dorst meer; integendeel: het water dat Ik hem zal geven, zal in hem opborrelen als een bron van eeuwig leven.'

C. 'Heer, geef mij van dat water, dan zal ik geen dorst meer hebben en hoef ik hier niet telkens te komen putten.'

Toelichting en uitnodiging voor ons vandaag.

Een Samaritaanse vrouw die zelfs niet bij naam genoemd wordt, is stom verbaasd omdat ze aangesproken wordt door een Jood. De Samaritanen werden beschouwd als klootjesvolk waar je beter niet mee in contact kwam.

Vanuit het Stadje Sichar kwam ze water halen. Op het zesde uur, op het heetste van de dag als de meeste mensen rusten in de schaduw om hun siësta te doen. Ze wil niemand zien want ze kan de mensen die op haar neerkijken en over haar kletsen, niet luchten.

Dan liever alleen. Ze is een vrouw met een zwaar verleden, ze is vijfmaal getrouwd geweest, horen we verder in het verhaal, ze heeft niet veel geluk gehad, het liep telkens verkeerd af en wil daarom iedereen ontlopen.

Plots ontmoet ze iemand die haar niet wil ontlopen. Ze ontmoeten elkaar aan de bron van Jacob. De plaats waar drinkwater kon geput worden voor de mensen en hun vee.

Helder, fris en levengevend water als je echt dorstig bent. Een plaats van ontmoeting.

onze Samaritaanse kon niet weten dat er iemand op haar zat te wachten en zeker niet iemand van dat superieur volk. Tenandere volgens de letter van de wet mocht Jezus haar zelfs niet aanspreken maar Jezus leefde volgens de geest van de Wet, de geest van de Tora: aan al die kleine regeltjes had hij geen boodschap, ontmoeten mag niet verhinderd worden door nietszeggende reglementen.

Hij komt over de brug, hij stelt zich open, hij overbrugt de kloof en zij kan niet anders meer dan reageren maar houdt zich toch op afstand.

Jezus gaat nog een stapje dichterbij haar en vraagt haar om drinken te krijgen uit haar kruik en houdt zijn hand open.

Ze staat nog wel weigerachtig maar Jezus gooit het gesprek over een andere boeg en spreekt van echt fris, helder stromend levend water.

Jezus wil haar laten drinken uit de bron van echt geluk. God giet zijn liefde uit waar hij de kruiken leeg vindt. En als je van dit water drinkt borrelt deze bron op in je eigen leven voor de anderen. Ze keerde terug naar haar dorp en durfde vertellen wat aan haar was gebeurd. Van miskenning naar erkenning.

De oceaan vol liefde ontvangt iedereen, wie of wat of hoe je ook bent.

Geloven in Jezus is drinken uit de levensbron: "Ik ben het levende water"

Hoe kan ik mijn kruik vullen? Wil ik mijn kruik laten vullen?

Kunnen wij ook de kruik van anderen vullen?

Nodigt ons dit verhaal uit tot 'herbronning'- terug naar de bron – leven vanuit welke bron?

Wat boeit me in dit verhaal?

We geven zelf een voorbeeld om de uitwisseling op gang te brengen)

CD: Suzanne van Herman Van Veen

Terwijl de glazen worden gevuld worden de mandjes rondgegeven.

Voorbeden: Samen

We zijn opgegroeid in het bewustzijn dat we eigenaars en heersers waren van de aarde met een machtiging om haar uit te buiten. Mogen we ontdekken dat het geweld, aanwezig in ons hart aan het licht komt doorheen de ziektesymptomen van de bodem, het water, van de lucht en van de levende wezens.

....

Laten we bidden om onze blik te verruimen: de menselijke vrijheid is in staat de techniek in te perken, te richten en ten dienste te stellen van een ander type vooruitgang die gezonder, menselijker en socialer is.

....

De vrije markteconomie promoot het idee van een oneindige groei in een eindige wereld met hulpbronnen die vaak volledig en voor altijd uitgeput worden. De kwaliteit van het water verslechtert en er is een toenemende trend om deze schaarse hulpbron te privatiseren en tot handelswaar te maken.

Moge ieder mens toegang hebben tot veilig drinkwater.

.....

Tafelgebed:

Alles wat we doen heeft invloed.

Vroeger werd alles gezegend, misschien wat te veel en zonder inzicht of nadenken.

Toch heeft zegenen een grote waarde en wordt zegenen al eeuwen gedaan.

Ons lichaam registreert alles, zowel het goede als het minder goede dat zich rondom ons afspeelt.

Kleine kinderen voelen dit nog heel sterk aan omdat ze puur zijn, ze staan daar nog heel spontaan voor open en worden er stil van, dat zie je vb. bij boekentaswijding of een dankwoord voor het eten, een kruisje voor het slapen gaan, een kusje op een pijnlijke plek..

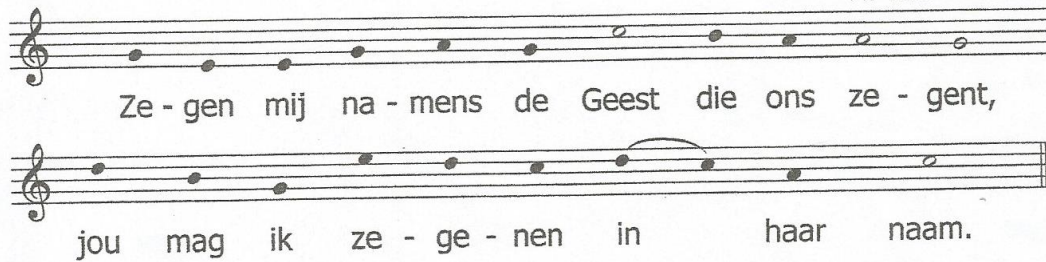
Samen: Zegenen is herscheppen, het is een daad van liefde.

Bij een zegening wordt de aandacht gericht op alles wat goed en puur is in ons leven, het geeft een gevoel van kracht, dankbaarheid en liefde, het versterkt de eigenwaarde en het zelfvertrouwen.

Jezus was zich bewust van dit alles en sprak regelmatig een zegen uit over de kinderen, de zieken en zwakken en over het brood dat Hij brak alvorens Hij het deelde met zijn vrienden.

Zegen mij namens de Geest

T. Marijke de Bruijne
M. Thea Riesebos

Laat ons open staan voor dit mooie gebaar en een zegen of dankwoord uitspreken voor we het brood breken en delen met onze buur.

Zo kunnen we nog meer helend aanwezig zijn voor mekaar en onze Moeder Aarde.

Drinken, wassen, koken enz. is zo gewoon voor ons, dat we er zelden nog over nadenken als we water gebruiken en daardoor het ook dikwijls misbruiken.

Maar voor het grootste deel van de wereld is drinkbaar water zo een schaars en kostbaar goed om te kunnen overleven.

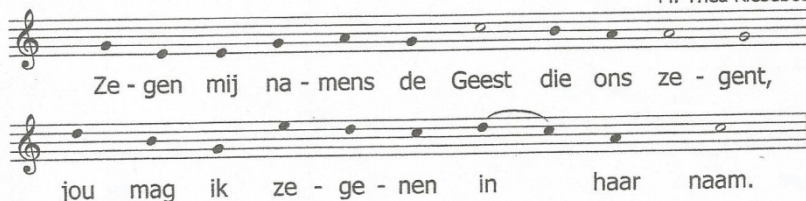
Al het leven op aarde bestaat grotendeels uit water en is er afhankelijk van.

Het water heeft een heilzame, reinigende en energetische werking; het doet alles groeien, **ook ons**.

Samen: Zoals we vandaag gehoord hebben kan ons positief denken en dankbaar zijn, een positieve bijdrage geven aan de kwaliteit van het water, dus ook aan de kwaliteit van het leven, dus ook aan het welzijn van onze gehele aarde

Zegen mij namens de Geest

T. Marijke de Bruijne
M. Thea Riesebos

Water symboliseert alles wat stroomt, het staat voor ontvankelijkheid, voor het mysterie van het leven en voor de menselijke ziel.

Jullie zien vandaag geen wijn op tafel, alleen maar levengevend water.

We bieden jullie dit gezegend water aan.

Drink het als een heildronk voor jezelf en op de vele wensen die hier worden aangebracht.

Onze Vader: gezongen (P. Schollaert)

Heer, wanneer Gij komt in Uw glorie,
denk dan niet alleen aan de mensen van
goede wil, denk ook aan de mensen
die het verkeerde wilden,
maar denk dan niet aan hun wreedheid,
aan hun woede, geweld,
maar denk aan de vruchten die wij
gedragen hebben door hetgeen zij
hebben gedaan. Denk aan het geduld
van de een, de moed van de ander,
de kameraadschap, de nederigheid,
de zielegrootheid, de trouw,
die zij in ons hebben gewekt.
En bewerk, Heer, dat de vruchten
die wij gedragen hebben
eens hun tot verlossing zijn.

gebed door een Jood geschreven op een papieren zak gevonden bij de begrafenis van Auschwitz.

Mededelingen en uitleg over het flesje om mee naar huis te nemen.

Lied van opstanding n° 29

Marie-Alice, Jaak, René